

„A TERMÉSZET” előfizetési ára melléklapjával, a „HALÁSZAT”-tal együtt: egy évre 6 korona.
Csupán a „Halászat” egy évre 3 korona.

Állattani, vadászati és halászlati folyóirat.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Főszerkesztő és laptulajdonos:

DR. LENDL ADOLF.

Felelős szerkesztő:

LAKATOS KÁROLY.

Budapest, II., Donáti-utca 7.

Fent és alant.

Ha betekintünk az anyatermészet kolosszális művébe, szemképrázató alkotásokra és alakulásokra bukkanunk, melyek előtt álmélkodva és sokszor bizony tehetetlenül vagyunk kénytelenek kifáradt tekintetünket pihentetni s elszégyelve magunkat törpeségünk fölébredt tudatában, egyébre sem jut időnk, mint hajlongni a lét, a valóság előtt, melyet Isten semmiből alkotott és mit egyedüli hatalmával, mérhetetlen bölcsességével fentart s rendez, alkalmat nyújtva a teremtés koronájának, hogy eszével kiaknázzván a helyzetet, uralma alá hajtsa a mindenséget. Mert hisz minden, ami körülöttünk, kívülünk létezik, értünk és miattunk van; legalább az önző, a profán emberi alkotmány ezt így véli, így tudja s e tudat szüli meg az emberben az Isten léteztetése iránti szilárd hitet, mely egyedül jogos indok arra nézve, hogy amikor az ember szívével és nyelvvel Isten létét hirdeti, hogy ugyanakkor magát Isten képésá-

Az igaz szeretet.

*Tavaszi virulatban Isten lelke oszlik,
A deres világban minden szertefoszlik.
Eltűn a szívárvány, lehull a falevél,
Fájó elmulásról beszél-mesél a szél.*

*Fent a kék magasban fehér ködök szállnak,
Sóhajokból támadt csendes, néma árnyak.
Titkos suhogás kel a nagy némaságba,
Hazajáró telkek jönnek siratóba.*

*Sóhajuk átsuhan a nagy elmúláson:
Földi lét, csillogás csak mulandó álom.
Koszoru elhervad, szerteszáll a rongya,
Emlékit az idő vadul széttiporja!*

*Egy van csak, aminek soha sincsen hamva,
Illatát, sóhaját a fény felsókolja.
Élete, létele csillagokból árad,
Elmulás nyomában meteora támad.*

*Hogy mi ez — kérdezd meg az ég szívárványát,
Lombhajult erdőnek fája suttogását,
Lehajló ágait a szomorú fának,
Az izzó végtelent, ahol a fény árad.*

*Kérdezd meg a sírok újra nyílt virágát,
Korhatag fejfáknak virágokrétaát,
Fekete hantokon nyíló nefelejtsét:
Az igaz szeretet soha nem felejthet.*

Lakatos Károly.

nak is képzelve, a teremtés remekének, koronájának tarthassa magát.

Nagy és hatalmas az Isten; nagyságát és végtelen hatalmát tudva hirdeti az öntudatos lény, mely áhitattal borul le a természetben léptenyomon megnyilatkozó csodás alkotásai s az egyes alkotások közt létező és az emberi ész által soha föl nem fogható mesteri összhang előtt.

Oh szép természet, te mesteri mű, csodás képed előtt porba borulva imádunk; imádunk áldásidban, bámulunk iszonyú csapásidban; meghajlunk előtted, mint isteni alkotásban; megnyugvással veszünk kezedből minden jót, minden rosszat, melyeknek kútforrása te vagy, te kifürkészhetlen csodás természet, mely csapásidban is sokszor áldást árasztasz a tömeg emberiségre.

Már lejárt az isteni csodák korszaka? Nem, ez nem igaz; ez egyenesen téhvit. Megnyilatkozik a természet csodás hatalma a zenit és nadir közt napról-napra, csak vizsgáljuk egy kissé behatóbban az imádasra méltó mindenséget.

Nem akarok az ég azúrjában